

Bundin

Emilja Højgaard

Hon smíltist aftur móti mær. Hon sá so glað og frí út, og tað sást á henni, at hon enn ikki hevði varnast orðini.

“Eg haldi ikki at tú torir at fara út í hasi blusuni.” Eg hugdi yvir at Pavor, og sá vaksandi ræðsluna í eygunum. “Hvat um onkur heldur, at hon er for fín, tú skalt jú bara í føðingardag?” segði Pavor og hugdi spyrjandi at mær. “Men mær dámar so væl hesa blusuna.” svaraði eg. Men sum altíð hevði Pavor eitt nýtt svar til reiðar. “Hvat um onnur ikki gera tað?” Jú meira Pavor tosaði, verri gjordust ristingarnar í bandinum, og strammari bleiv tað. Eg vendi mær aftur móti gentuni. Smílið var fallið. Bandið um skøvningin á henni var nú so stramt, at tað setti næstan merkir. Eg royndi at finna sjálvsikru gentuna, sum hevði staðið her áðrenn, men hvat nyttaði tað? Hon var burtur. Eg vendi mær frá spegilinum og skundaði mær at skifta blusu. Eg fór í eina gamla, slitna blusu, ið eg visti, at øll høvdu sæð meg í áður. “Mær damar væl hasa blusuna” segði Pavor, men eg vendi mær bara burtur.

Eg gekk frá mínum klæðnaskápi og yvir til skrivaraborðið. Har lá gávan, ið eg hevði keypt til vinkonuna. Tað tók mær so leingi at keypa gávuna, tí Pavor hevði, sum altíð, okkurt at siga. Men nú lá gávan pent innpakkað á borðinum, og bíðaði eftir at verða givin. “Ert tú vís í, at hatta var tað, sum hon vildi hava?” Pavor hálaði eitt sindur í stramma bandið, so eg vendi mær. “Ja, hon hevur tosað um tað í fleiri vikur.” Pavor hugdi at pakkanum, sum var hann vandamikil. “Men heldur tú so ikki, at nógv onnur hava keypt tað sama?” Eg hugsaði um tað, ið Pavor segði, og helt ikki, at tað virkaði sum ein stórur móguleiki. “Eg havi ringt til fleiri av teimum sum fara, og tey hava øll keypt okkurt annað.” Eg tók gávuna í hondina og byrjaði at ganga, men bandið skrykti meg aftur til Pavor, sum enn stóð í sama stað. “Hvat nú, um grundin til, at eingin annar hevur keypt tað, er at hon ikki vildi hava tað kortini?” Eg hugdi burtur frá pakkanum. Tað, sum Pavor segði, gav góða meining. Hví hevði eingin keypt tað, um hon ynskti sær tað so nógv? Eg læt skuffuna á skrivaraborðinum upp, og fjaldi pakkan burtur. “Tak ein 50kr. seðil í staðin.” Tá eg rætti hondina eftir mappuni, fólgi eg bandið loysna eitt vet. Eg visti tá, at eg hevði valt tað rætta. Bandið var nú so leyst, at tað tók Pavor eina góða løtu at koma við mær. Eg fór úr kamarinum og út í gongina. Í gongini læt eg meg í skógvar og jakka. Tá eg traðkaði út um hurðina, fólgi eg kuldán rundan um meg, so eg stakk hendurnar í lumman og byrjaði at smárenna. “Ikki renna við hondunum í lummanum, tað sær so løgið út.” Pavor kom nærri og nærri. Eg steðgaði við at renna og gekk skjótt, til eg stóð

uttanfyri hurðina hjá vinkonuni. Eg rætti hondina út fyri at taka í hondtakið, men bandið var ov stramt. Pavor varnaðist ikki, at eg royndi at lata hurðina upp, men hugdi bara eftir mær í ótta. “Ert tú vís í, at føðingardagurin byrjar nú?” Eg byrjaði at ivast, og tók tí mína telefon fram fyri at hyggja eftir innbjóðingini. *Kl. 14:00* stóð. Klokkan var nú 14:15, so eg var ikki for tíðliga. “Hann er longu byrjaður.” Svaraði eg og royndi enn einaferð at lata hurðina upp, men Pavor vildi ikki førka seg, so eg var bundin fóst. “Men her eru eingir bilar enn. Far bara ein lítlan gongutúr fyri at sikkra tær, at tú ikki ert fyrst.” Eg hugdi rundan um meg og sá, at Pavor hevði rætt. Eingin bilur var har. Eg bakkaði burtur fra hurðini og gekk víðari niðan eftir gøtuni. “Men hvat um onkur sá meg standa uttanfyri?” spurdi eg, óttin frá Pavor var nú djúpt settur í mínari rødd. Hvat fóru tey so at spyrja meg um? Eg hugdi aftur um meg fyri at vita, um onkur kundi havt sæð meg. Eg føldi meg eitt sindur betur, tá eg ongan sá. “Heldur tú at onkur sá teg gjøgnum vindeygad?” Bandið helt nú Pavor so tætt, at tað var trupult at ganga. “Eg burdi bara farið inn í føðingardagin nú.” Eg royndi at venda mær, men tað bar ikki til. “Ert tú vís í, at tú tímur at fara inn? Hvat nú um øll vita, at tú stóð uttanfyri?” Pavor byrjaði spakuliga at ristast meir og meir. Bandið var nú so stramt og stutt, at tað gjørdi lítið fyri at steðga nøkrum. Eg merkti hvørja einastu lítlu risting, men eg hevði ikki væntað annað. “Hon er mín vinkona. Eg má fara inn til hana,” segði eg og royndi eina síðstu ferð at ganga aftur móti húsinum, men eg fekk ikki flutt meg. Bandið millum meg og Pavor vildi ikki loyva mær avstað. Eg hugdi niður at tí og føldi eitt tár renna eftir kjálkanum. Eg vildi ikki skuffa mína vinkonu. Hon hevði ikki uppiborið hetta. Eg royndi at skrykkja armin leysan úr bandinum, men tað nyttaði einki. Óansað hvat eg gjørdi, var eg fóst. Pavor hugdi eftir mær við einum tári á kjálkanum. “Hon fer at skilja tað” segði Pavor við skelvandi rødd. Hetta fekk meg at hyggja upp aftur. “Hvussu kann nakar nakrantíð skilja hetta? Tá eg royni at forklára frá øllum, er tað eingin, sum skilur meg. Eg endi bara altíð við at særa øll tey, sum eg elski. Eg kann ongantíð vera har fyri tey, tí bandið kemur í vegin” segði eg og lyfti armin upp.

Armurin á Pavor fylgdi við, og vit hugdu at bandinum. “Eg royni bara at ansa eftir tær. Eg royni at verja teg fyri øllum tí ræðuliga, ið eg veit kann henda.”

Eg læt armin falla og hugdi niður í skomm. Eg visti væl, at tað passaði. Pavor vildi mær einki ilt. Eg føldi armar fevna meg, og eg helt so fast, at hevði onkur sæð okkum nú, høvdu vit sæð út, sum vóru vit eitt.